

FATA CARE S-A PIERDUT ÎN OGLINDĂ

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

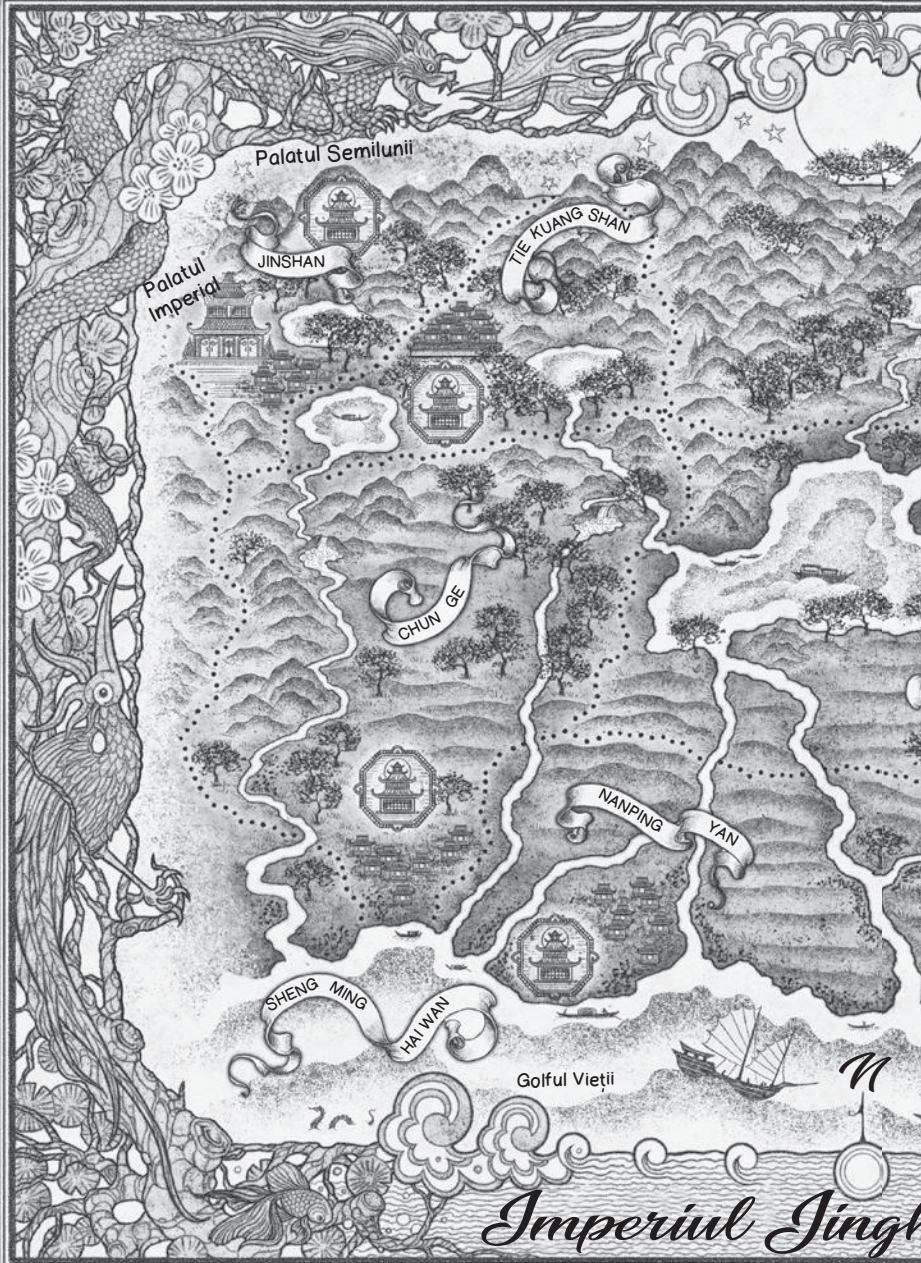

FATA CARE S-A PIERDUT ÎN OGLINDĂ

KESHE CHOW

Traducere din limba engleză de
Cristina-Mihaela Tripon

*Mă gândesc la tine că ești departe, dincolo de
cerul albastru,
Iar ochii mei, odinioară strălucitori,
Sunt acum o fântână de lacrimi.
...O, dacă vreodată te vei îndoi de această
durere din inima mea,
Întoarce-te aici, în oglinda mea, și privește-mă!
Li Bai (701–762 e.n.), Dor nesfârșit II*

Cerul era presărat cu o infinitate de stele, care se reflectau în iaz. Pe suprafața apei plutea imaginea în oglindă a chipului lui Ying Yue, palid ca o lună, distorsionat de unde.

— Domniță, zise o voce în spatele ei. Să umplu cada?

Ying stătea pe mal, în patru labe, aplecată deasupra apei. Era o poziție neobișnuită pentru o aristocrată, însă ea nu fusese niciodată genul care să respecte regulile. Nu se întoarse, nici nu se ridică în picioare. Își ridică însă o mână, concediindu-și slujnica.

— Nu, mulțumesc, Li Ming. Voi face baie singură în seara aceasta.

Li Ming se retrase, tăcută ca vântul.

Ying oftă. Trebuia să se pregătească pentru ziua de mâine, dar simțea un gol în stomac.

Se forță să tragă aer în piept, apoi să-l dea afară. *Vei fi bine.*

Frustrată, își azvârli părul lung peste umăr ca să nu și-l ude. Apoi, aplecându-se, își făcu palmele căuș și le scufundă în apă. Aceasta era rece ca gheața și cristalină. Stând aplecată aproape de oglinda apei, își ridică mâinile și-și aruncă apă pe față.

Ceva îi atrase atenția: un plescăit în capătul celălalt al iazului. Tresări și se lăsă pe călcâie. Inima începu să-i bată cu putere. I se ridică părul pe ceafă.

Nu era singură.

Undele se răspândiră până când apa lipăi peste malul iazului. Noroc că locul era pavat, altminteri Ying ar fi stat în genunchi în noroi.

Se ridică în picioare cu o mișcare lină și își aranjă poalele rochiei *hànfú*, a cărei broderie aurie aducea cu o cicatrice pe mătasea roșie. Ascultă, cu ochii ațintiți spre apă și inima zbatându-i-se în piept ca o pasăre în colivie.

Undele se risipiră. Iazul redeveni neted; reflecta lumina lunii asemenea unei oglinzi. Ying expiră. *E doar un pește*, gândi ea. Mai devreme, văzuse crapi foindu-se la suprafață, cerșind mâncare, cu corpurilor lor uriașe și musculoase lucind argintiu în lumina selenară. Cu siguranță unul dintre ei provocase plescăitul.

Iazul era un element ornamental al grădinilor vaste care înconjurau odăile private ale lui Ying. În ziua următoare, ea urma să se căsătorească cu unicul fiul al împăratului, prințul Shan Zhang Lin, în cadrul unei ceremonii elaborate. În calitate de viitoare prințesă moștenitoare și, în cele din urmă, împărăteasă a puternicei Dinastii Shan, ea se bucura de anumite privilegii.

Grădina era unul dintre acestea. Ea iubise întotdeauna natura, iar când sosise pentru prima oară la palatul imperial, în urmă cu trei luni, fusese încântată să descopere că avea propria oază. Își petrecuse prima zi trecându-și mâna printre ramurile unduitoare ale sălcilor, inspirând aroma bogată a nenumăratelor flori exotice și privind crapii colorați care înotau în cercuri leneșe aproape de suprafața apei. Se minunase de iazul a cărui

apă avea o nuanță verzuie și era presărată cu flori de lotus. Era *atât* de frumos. La vremea respectivă, fusese emoționată. Era limpede că prințul voia să o facă fericită.

Nu-i luă prea mult timp să-și dea seama că nu era așa. Acum că știa mai bine, Ying bănuia că această sarcină căzuse în grija echipei lui de sfătuitori. „Este în interesul imperiului ca împărăteasa să fie fericită“, trebuie să îi fi spus aceștia.

Probabil că el nu se ocupase de odăile ei, nu știa cum arătau sau unde se aflau măcar acestea. Cu siguranță nu o vizitase niciodată. Și în vreme ce acasă familia ei se implica în toate chestiunile ce țineau de gospodărie, ea aflase repede că membrii dinastiei domnitoare se țineau departe de viața banală, de zi cu zi. Familia Shan avea servitori pentru servitorii servitorilor ei, fiecare categorie aparținând unui cerc bine stabilit.

Nu, trebuie să fi fost câțiva oficiali, un grup restrâns și intim, care consideraseră că era mai prudent ca Ying să fie fericită. Dar, gândi ea, dacă ar fi vrut să o facă fericită, aceștia i-ar fi îngăduit familiei ei să i se alăture.

Dacă ar fi vrut ca ea să fie fericită, aceștia nu ar fi închis-o în odăile ei.

Dacă ar fi vrut ca ea să fie fericită, aceștia nu ar fi încuiat ușa.

Ying oftă din nou. Trei luni — trei luni îndelungate fusese ținută aici. Și, deși copacii și florile nu își pierduseră deloc frumusețea, le cunoștea de-acum atât de bine, încât putea urmări fiecare detaliu în minte, chiar și cu ochii închiși. Își petrecea fiecare zi monotona zgâindu-se

la zidurile înalte de piatră ale grădinii, dorindu-și să-și poată lua zborul, să evadeze.

Suflecându-și mânecile până la coate ca să nu se împiedice de materialul fluid, Ying Yue ridică de jos *fāngzhū*-ul, o oglindă concavă menită să strângă roua luminată de lună. Aceasta stătuse în grădina ei și strânsese roua în fiecare noapte vreme de o lună. Considerată a fi nectarul zeilor, roua urma să fie folosită în prepararea ceaiului ei în cadrul ceremoniei de nuntă.

Ținând pătratul mare cu ambele mâini, se întoarse, dând să revină în odaia ei. Dar când se îndepărtă de iaz, auzi un sunet ciudat.

Se întoarse repede, zărind ceva ce tocmai aluneca sub suprafața apei. Articulațiile degetelor i se albiră în jurul marginilor oglinzii *fāngzhū*. Încă o dată, undele tulburară suprafața iazului.

În depărtare, o strălucire caldă se revărsa prin ușa de sticlă a odăii ei, dar distanța era prea mare ca lumina să ajungă până acolo. Ar trebui să se întoarcă. Ar trebui să se pregătească pentru ceremonia de pieptănare a părului, care, în mod tradițional, avea loc în ajunul nunții.

Dar ceva nu îi dădea pace, un fel de cântec tăcut, care ajungea la ea dinspre iaz. Nu își putea explica. La urma urmei, grădina era cufundată în tăcere, exceptând cei câțiva greieri.

Ceva o chema, oricât de mult încerca ea să ignore acest lucru. Ademenirea apei era puternică, prea puternică.

Ying așează cu grijă oglinda *fāngzhū* pe cărarea acoperită cu pietriș, se furișă înapoi spre marginea apei și privi

cu atenție suprafața. Aceasta era netedă din nou și reflecta stelele, luna, ramurile scheletice ale copacilor din jur. Și încă o dată, pe suprafața apei apăru fața ei, părând palidă, trasă și mai mult decât un pic îngrijorată.

Nu este nimic. Ying își apăsă pieptul cu o mână. Nimic mai mult decât reflexia ei. Cu siguranță era doar stresul cauzat de nunta iminentă, de greutatea așteptării de a naște prunci, care apăsa pe umerii ei. Neliniștea pune încet stăpânire pe ea. Începea să-și imagineze lucruri.

Apoi observă ceva. Ceva care făcu inima să-i bată cu putere, palmele să-i devină lipicioase și capul să-i buibue din cauza fierbințelii. Ceva nu era în regulă — ceva înspăimântător.

Era reflexia ei. Da, reflexia ei din apă semăna perfect cu ea. Buze mici, fine și roșii. Ochi mari și negri, ca de căprioară. O cascadă de păr negru care i se revărsa peste un umăr.

Dar nu acesta era lucrul ciudat. Lucrul ciudat era acela că, în apă, reflexia lui Ying zâmbea.

Iar Ying Yue, nu.

Ying zări o frântură din ceea ce părea să fie o mână albă, fantomatică, ce ieșea din apă, înainte să se întoarcă și să o ia la fugă. Continuă să fugă împleticindu-se spre odăile ei, panica încreștându-i vederea. Nu îndrăzni să privească înapoi. Zgomotele erau suficient de rele; i se păru că aude zgomotul umed făcut de ceva ce ieșea din apă, ceva ce împrășca apa pe mal. În noaptea liniștită, aproape tăcută, fiecare sunet se auzea la fel de tare ca un gong.

În timp ce fugea, mânecile îi căzură și i se încurcară în jurul picioarelor. Se împiedică și căzu, zgâriindu-și palmele de pietrele de pavaj. Auzi un țipăt sugrumat și fu șocată să descopere că fusese al ei. Ignorând zgârieturile de pe mâini, se ridică repede în picioare și aruncă o privire spre iaz. Bătăile rapide ale inimii i se calmară când cercetă suprafața, care era liniștită și netedă.

Ying clipi. Oare își imaginase ce văzuse? Poate *chiar* zâmbise, aplecată deasupra lacului, în timp ce-și studiase reflexia. Indiferent ce se întâmplase, ea nu zâmbea în momentul acela; fața o durea, ca și când ar fi încremenit într-un țipăt.

Mijind ochii în lumina slabă, privi cu atenție împrejurimile. O adiere oftă, tulburând suprafața apei. Să fie doar un truc al luminii sau de sub apă se întindeau niște brațe, strălucind albe și palide în lumina lunii, încercând să o ademenească înăuntru?

Lui Ying îi creștea pulsul în timp ce se retrăgea încet. Ar face bine să nu aștepte să afle. Strângându-și mânecele și poalele, o luă din nou la fugă spre odăile ei. Oare avea să reușească? Și dacă reușea, oare avea să ajungă și să încuie ușa? Oare creatura avea să încerce să o urmărească? Ce *era* aceasta?

Eu sunt creatura aceea, gândi Ying. Se forță să se concentreze, să se gândească doar la ușile de sticlă. Continuă să fugă, lipăind cu tălpile pe piatra de pe cărăriile, aerul rece răcorindu-i sudoarea de pe frunte.

Când trecu pe lângă oglinda *fāngzhū*, surprinse o mișcare în interiorul acesteia. Se feri, icnind, apoi se opri — oglinda era goală acum, iar reflexia ei dispăruse. Ca și când ea însăși ar fi dispărut.

Cu inima bubuindu-i în piept, Ying se apropie, neîndrăznind să respire. Trecu o clipă, înșelător de calmă. Apoi reflexia ei se izbi de sticlă, cu fața aproape, cu părul răvășit, cu dinții dezveliți. Creatura își ridică ambele mâini ca și când — creatura, sau ea însăși, sau ce-o fi fost — ar fi dat să iasă din oglindă.

Ying își înăbuși un țipăt când își dădu seama: nu putea întrece creatura. Nu putea scăpa.

Trebuia să o înfrunte.

Ea nu ar fi trebuit să știe cum să se apere, nu ar fi trebuit să știe cum să se lupte. Fiind mezină familiei aristocrate Jiang, ar fi trebuit doar să învețe să cânte la *èrhú*, să brodeze mătasea și să servească ceaiul. Însă se răzvrătise împotriva nedreptății: de ce doar frații ei să învețe să lupte, nu și ea? Părinții ei, care erau obișnuiți să-i accepte

orice capriciu, îi îngăduiseră să asiste în timp ce frații ei se antrenau cu instructorii lor. Nu crezuseră niciodată cu adevărat că Ying va merge mai departe, însă ea o făcuse. Memorase tot ceea ce vedea în timpul antrenamentelor fraților ei, astfel încât să poată exersa singură, în taină, în odaia ei. Încetul cu încetul, de-a lungul anilor, loviturile ei cu piciorul deveniseră tot mai puternice. Nimeni, în afară de Ying, nu știa despre orele pe care le petrecuse antrenându-se în fața oglinzii când ar fi trebuit să fie în pat și să doarmă.

În acel moment, era recunoscătoare pentru asta.

Punându-și toată greutatea corpului în mișcare, Ying călcă cu putere pe oglinda *fāngzhū*. Durerea îi străbătu laba piciorului când aceasta se sparse, crăpăturile împodobind sticla. Creatura din oglindă se retrase brusc. Ying ridică oglinda cu ambele mâini, apoi își luă avânt și o izbi de pământ. Continuă să o izbească de pământ până când aceasta se pulveriză într-o mulțime de cioburi scânteietoare. Azvârlind cât colo ultimele două bucăți, Ying se lăsă pe vine, luând o poziție de apărare. Mânele îi erau lungi — ridicole, de-a dreptul. Poate le-ar putea folosi să sugrume bestia.

Cuprinsă din ce în ce mai tare de panică, ea cercetă din priviri scena, acum calmă. Iazul era neted, liniștit. Însă știa că creatura ar putea încerca să iasă din nou la suprafață.

— Domniță Ying!

Era Li Ming.

Ying se întoarse brusc. Slujnica ei stătea în ușă, ținând în brațe un teanc frumos aranjat de lenjerie de corp.

— Ce s-a întâmplat?

Li Ming făcu ochii mari de uimire când Ying Yue sprintă spre ea.

— Apa...! strigă Ying, cu vocea distorsionată.

Ea o apucă de umăr pe slujnica ei. Drept răspuns, auzi un plescăit puternic în spatele ei.

— Pleacă! Mă voi lupta eu cu ea!

— Ce s-a întâmplat, domniță?

Li Ming își întinse gâtul, încercând să vadă despre ce vorbea Ying. Apoi zări oglinda făcută țandări și icni. Era considerat ghinion să spargi o oglindă. Și mai rău, o oglindă *fāngzhū*. Conform superstițiilor locale, fără suficientă rouă pentru prepararea ceaiului de nuntă, căsătoria lui Ying avea să fie blestemată pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat?

Ying o roti pe Li Ming și încercă să o împingă înăuntru.

— Lasă asta. Trebuie să fugi!

— Să fug? repetă Li Ming, încruntându-se nedumerită, înainte să se smucească din strânsoarea lui Ying.

— Nu te apropia de apă! țipă Ying.

Însă slujnica se îndrepta deja într-acolo. Era limpede că, din punctul ei de vedere, *nimic* nu era mai înspăimântător decât spargerea afurisitei aleia de oglinzi.

Li Ming se apropie de iaz, cu Ying în urma ei. Creatura dispăruse — ca și când nu ar fi existat niciodată.

Cuprinsă încă de panică, Ying cercetă din priviri grădina pustie. Nimic. Slujnica privea apa, părând nelămurită. Iazul era calm, iar năluca reflexiei lui Ying dispăruse complet.

— Ce este în neregulă cu apa, domniță Ying?

Li Ming, ținând strâns maldărul de cămăși de noapte, se întoarse din nou cu fața spre stăpâna ei.

— Să chem o gardă? Sau, poate, pe îngrijitorul de animale? O creatură sălbatică v-a speriat atât de tare, domniță? Din cauza ei ați scăpat pe jos oglinda?

Ying scutură din cap și se forță să-și domolească respirația accelerată. Poate că avea halucinații. Sau poate că acesta era un coșmar. Poate că avea să se trezească în curând, odihnită, pregătită să-și îndeplinească obligațiile, iar amintirea reflexiilor aberante avea să se piardă în lumea întunecată a viselor.

Indiferent ce fusese, dispăruse. Nu putea să găsească o explicație sau să spună cuiva, nici măcar lui Li Ming. Vor trage concluzia că e nebună și o vor arunca în temniță.

Sau mai rău.

— Nu are importanță.

Lui Ying îi sângera laba piciorului, iar pantofii ei de mătase aveau pete întunecate. Încercând să își controleze mâinile tremurânde, luă hainele din brațele lui Li Ming și le strânse la piept.

— Probabil a fost doar un crap care a sărit din apă. M-am speriat, atâta tot.